

Datum van
inontvangstneming

:

31/01/2017

Zaak C-670/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

29 december 2016

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgericht Minden (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 december 2016

Verzoekende partij:

[REDACTED]

Verwerende partij:

Bundesrepublik Duitsland

[OMISSIS]

VERWALTUNGSGERICHT MINDEN

Beschikking

In de bestuursrechtelijke procedure tussen

[REDACTED] [OMISSIS] Petershagen,

verzoeker,

[OMISSIS]

en

de Bondsrepubliek Duitsland, [OMISSIS]

verweerster,

inzake asielrecht (overbrenging naar Italië)

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing aan het Hof van Justitie van de Europese Unie

heeft de tiende kamer van het Verwaltungsgericht Minden (bestuursgerecht Minden, Duitsland),

zonder terechtzitting,

op 22 december 2016

[OMISSIS]

beslist als volgt: **[Or. 2]**

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt **volgens de versnelde procedure in de zin van artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof** een verzoek om een prejudiciële beslissing voorgelegd met betrekking tot de volgende vragen:

1. Kan een asielzoeker zich erop beroepen dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek is overgegaan op de verzoekende lidstaat wegens het verstrijken van de termijn die geldt voor de indiening van het overnameverzoek [artikel 21, lid 1, derde alinea, van verordening (EU) nr. 604/2013] [van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend]?
2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: kan een asielzoeker zich ook dan erop beroepen dat sprake is van die overgang van de verantwoordelijkheid wanneer de aangezochte lidstaat nog steeds bereid is de asielzoeker op te nemen?
3. Indien de tweede vraag ontkennend wordt beantwoord: kan uit de uitdrukkelijke dan wel de stilzwijgende instemming (artikel 22, lid 7, van verordening nr. 604/2013) van de aangezochte lidstaat worden afgeleid dat deze aangezochte lidstaat nog steeds bereid is de asielzoeker op te nemen?
4. Kan de termijn van twee maanden van artikel 21, lid 1, tweede alinea, van verordening nr. 604/2013 verstrijken nadat de termijn van drie maanden van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van deze verordening reeds is verstreken, wanneer de verzoekende lidstaat pas meer dan een maand na het begin van de termijn van drie maanden een verzoek aan de Eurodac-databank richt?

██████████

5. Geldt als een verzoek om internationale bescherming volgens artikel 20, lid 2, van verordening nr. 604/2013 reeds de eerste afgifte van een document dat geldt als bewijs van de aanmelding als asielzoeker of geldt daartoe pas de opstelling van het proces-verbaal van een formeel asielverzoek? Inzonderheid:

a) Betreft het document dat geldt als bewijs van de aanmelding als asielzoeker een formulier dan wel een proces-verbaal in de zin van artikel 20, lid 2, van verordening nr. 604/2013?

b) Zijn de „bevoegde autoriteiten” in de zin van artikel 20, lid 2, van verordening nr. 604/2013 de autoriteiten die bevoegd zijn om het formulier te ontvangen of het proces-verbaal op te stellen dan wel de autoriteiten die bevoegd zijn om te beslissen over het asielverzoek?

c) Kunnen de bevoegde autoriteiten ook dan worden geacht een proces-verbaal te hebben ontvangen wanneer hun de wezenlijke inhoud van het formulier of van het proces-verbaal is meegedeeld, of dient daarvoor het origineel of een kopie van het proces-verbaal aan hen te worden overgelegd?

6. Kan de vertraging tussen de eerste asielaanvraag of de eerste afgifte van een document dat geldt als bewijs van de aanmelding als asielzoeker en de indiening van een overnameverzoek ertoe leiden dat de verantwoordelijkheid overgaat op de verzoekende lidstaat volgens artikel 21, lid 1, derde alinea, van verordening nr. 604/2013, of kan **[Or. 3]** daardoor voor de verzoekende lidstaat de verplichting ontstaan om gebruik te maken van zijn evocatierecht volgens artikel 17, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013?

7. Indien de zesde vraag met betrekking tot een van beide mogelijkheden bevestigend moet worden beantwoord: vanaf welk tijdstip dient te worden aangenomen dat de bij de indiening van een overnameverzoek opgelopen vertraging onredelijk is?

8. Kan een overnameverzoek, waarin de verzoekende lidstaat enkel de datum van de aankomst op zijn grondgebied en de datum van de indiening van de formele asielaanvraag maar niet tevens de datum van het eerste verzoek om asiel of de datum van de eerste afgifte van een document dat geldt als bewijs van de aanmelding als asielzoeker heeft vermeld, worden beschouwd als te zijn ingediend met inachtneming van de termijn van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013, of is een dergelijk verzoek „ongeldig”?

Motivering:

1 I. Verzoeker is Eritrees staatsburger. Hij heeft op 14 september 2015 te München bij de regering van Oberbayern asiel aangevraagd. Daarbij heeft hij een Eritrees militair paspoort overgelegd. Op 22 juli 2016 heeft verzoeker bij het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Federaal Bureau voor migratie en vluchtelingen; hierna „Bundesamt”) een formeel asielverzoek ingediend. Tijdens het persoonlijk

onderhoud tussen hem en het Bundesamt heeft hij te kennen gegeven dat hij vanuit Libië over de Middellandse Zee op 4 september 2015 Italië is binnengekomen en van daaruit op 12 september 2015 over een landweg naar Duitsland is gereisd. Uit de op 19 augustus 2016 verrichte Eurodac-aanvraag is gebleken dat in Italië vingerafdrukken van verzoeker zijn afgenomen, maar dat hij aldaar geen formeel asiolverzoek heeft ingediend (Eurodac-treffer IT2LE01HRQ). Het op diezelfde datum aan de Italiaanse autoriteiten gerichte overnameverzoek is onbeantwoord gebleven.

- 2 Bij een op 10 november 2016 vastgesteld besluit dat op 16 november 2016 aan verzoeker is verzonden, heeft het Bundesamt verzoekers asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaard (punt 1) en geconstateerd dat er geen verwijderingsverbod bestond volgens § 60, lid 1, van het Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Duitse vreemdelingenwet; hierna: „AufenthG”) (punt 2), zodat het zijn uitzetting naar Italië heeft gelast (punt 3). Dit laatste land en niet de Bondsrepubliek Duitsland zou volgens de bepalingen van de Dublin III-verordening verantwoordelijk zijn om over verzoekers formele asielaanvraag te beslissen. Bovendien heeft het Bundesamt, wat het wettelijke verbod van binnenkomst en verblijf volgens § 11, lid 1, AufenthG betreft, een termijn bepaald van zes maanden vanaf de datum van de verwijdering (punt 4). **[Or. 4]**

- 3 Verzoeker heeft op 17 november 2016 beroep ingesteld en daarbij verzocht om opschortende werking te verlenen aan dit beroep. Volgens hem is de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn asielaanvraag volgens artikel 21, lid 1, derde alinea, van verordening nr. 604/2013 overgegaan op verweerster, aangezien het overnameverzoek van 19 augustus 2016 pas na het verstrijken van de termijn van artikel 21, lid 1, van verordening nr. 604/2013 is ingediend. Anders dan het Bundesamt meent, heeft de termijn voor de indiening van het overnameverzoek volgens hem niet pas een aanvang genomen met de indiening van het formele asiolverzoek (in casu op 22 juli 2016), maar reeds op het tijdstip waarop op informele wijze asiel is aangevraagd (in casu op 14 september 2015). Dat is ook het geval wanneer – zoals in casu – een Eurodac-treffer voorhanden is. De tot twee maanden verkorte termijn van artikel 21, lid 1, tweede alinea, van verordening nr. 604/2013 beoogt de procedure te versnellen. Om die reden wordt deze termijn begrensd door de termijn van drie maanden van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013.

- 4 Verzoeker vordert:
 - het besluit van het Bundesamt van 10 november 2016 nietig te verklaren.

- 5 Verweerster vordert:
 - het beroep te verwerpen.

- ██████████
- 6 Verweerster stelt zich onder verwijzing naar het arrest Abdullahi van het Hof op het standpunt dat aan de termijnbepalingen van verordening nr. 604/2013 geen subjectieve rechten kunnen worden ontleend. Voorts nemen volgens haar de termijnen voor de indiening van zowel een overname- als een terugnameverzoek pas een aanvang bij de indiening van een formeel asielverzoek.
 - 7 Bij e-mailbericht van 19 december 2016 heeft het Bundesamt vragen van de verwijzende rechter betreffende de informatie-uitwisseling tussen opvangcentra voor asielzoekers, buitenlandse autoriteiten en het Bundesamt beantwoord. **[Or. 5]**
 - 8 Bij beslissing van 22 december 2016 heeft de verwijzende rechter de opschortende werking gelast van het beroep dat tegen de in de het aangevochten besluit gelaste verwijderingsmaatregel is ingesteld.
 - 9 II. [OMISSIS] [nationaal procesrecht]
[OMISSIS]
 - 10 De behandeling van de zaak wordt geschorst en aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267 VWEU een verzoek om een prejudiciële beslissing voorgelegd ter beantwoording van de in het dictum geformuleerde vragen over de uitlegging van verordening (EU) nr. 604/2013 [van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (PB 2013, L 180, blz. 31) (zogenoemde „Dublin III-verordening”)]. Deze vragen zijn beslissend voor de afdoening van het geding en moeten aan het Hof worden voorgelegd teneinde verduidelijkingen hierover te verkrijgen.
 - 11 1. Relevant voor de onderhavige zaak zijn verordening nr. 604/2013 alsook het Asylgesetz (asielwet; (hierna: „AsylG”), in de versie die gold op de datum van de bekendmaking ervan op 2 september 2008 (Bundesgesetzblatt – BGBl. – I, blz. 1798), laatstelijk gewijzigd bij artikel 2, lid 2, van de wet van 4 november 2016 (BGBl. I, blz. 2460).
 - 12 a) De toepasselijkheid van verordening nr. 604/2013 volgt uit artikel 49, tweede alinea 2, eerste volzin, eerste zinsnede, ervan. Volgens die bepaling is deze verordening van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend vanaf de eerste dag van de zesde maand na de inwerkingtreding ervan **[Or. 6]**, namelijk vanaf 1 januari 2014. Op welk tijdstip verzoeker voor het eerst een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend hangt af van de beantwoording van de vijfde prejudiciële vraag. Volgens de verwijzende rechter liggen alle daarvoor in aanmerking komende tijdstippen evenwel na 1 januari 2014, aangezien verzoeker pas op 14 september 2015 voor he teerst asiel heeft aangevraagd.

- 13 Voor de juridische beoordeling van het beroep zijn met name artikel 20, lid 2, artikel 21, lid 1, en artikel 22, leden 1 en 7, van verordening nr. 604/2013 doorslaggevend. Deze bepalingen hoeven hier niet woordelijk te worden weergegeven.
- 14 b) Het AsylG maakt een onderscheid tussen het allereerste verzoek om asiel (§§ 18, lid 1, en 19, lid 1, AsylG) en de indiening van een formeel asielverzoek (§§ 14, lid 1, eerste volzin, en 23, lid 1, AsylG). Een formeel asielverzoek kan leiden tot zowel de erkenning van de status van persoon die asiel heeft verkregen volgens artikel 16a, lid 1, van het Grundgesetz (Duitse Grondwet) als ook de verlening van internationale bescherming volgens § 1, lid 1, punt 2, AsylG (§13, lid 2, eerste volzin, AsylG).
- 15 De bewoordingen van de in dit deel aangehaalde bepalingen worden weergegeven onder c).
- 16 aa) De asielaanvraag vormt in de regel het eerste contact van de asielzoeker met een Duitse instantie. Deze contactname kan zowel mondeling als schriftelijk geschieden en gebeurt in de regel niet met het voor de asielprocedureverrichtingen bevoegde Bundesamt, maar met grens- of politieautoriteiten dan wel een vreemdelingendienst (§§ 18, lid 1, en 19 lid 1, AsylG). Deze autoriteiten brengen de asielzoeker dan onverwijld naar een opvangcentrum. Aldaar worden gewoonlijk eerst de persoonlijke gegevens van de asielzoeker geregistreerd, waarna hem op basis van de door hem meegedeelde gegevens een bewijs van zijn aanmelding als asielzoeker (tot 4 februari 2016) of een bewijs van aankomst (vanaf 5 februari 2016) wordt afgegeven (§ 63a, lid 1, AsylG). Aan verzoeker werden twee certificaten betreffende zijn aanmelding als asielzoeker overhandigd: het eerste op 14 september 2015 door de regering van Oberbayern (blad 11, stuk 2) en het tweede op 8 oktober 2015 door de Zentrale Ausländerbehörde (centrale vreemdelingendienst) Bielefeld (blad 4, stuk 1). De indiening van de asielaanvraag leidt ertoe dat het Bundesamt bevoegd wordt voor het verloop van de asielprocedure. Voorts wordt in de regel vanaf dat tijdstip het verblijf **[Or. 7]** van de asielzoeker in Duitsland tot de beëindiging van de asielprocedure als toegestaan beschouwd en kan hij vanaf dan ook aanspraak maken op verblijf in een opvangcentrum en op de waarborgen van het Asylbewerberleistungsgesetz (uitvoeringswet asielverzoeken).
- 17 bb) §§ 20, lid 2, tweede volzin, 22, lid 3, vierde volzin, en 23, lid 2, vierde volzin, AsylG bepalen dat het opvangcentrum waar de asielzoeker is ondergebracht, het Bundesamt onverwijld ervan op de hoogte dient te brengen dat de asielzoeker asiel heeft aangevraagd en in het opvangcentrum is opgenomen. Op een verzoek om inlichtingen van het Bundesamt deelt ook de vreemdelingendienst het Bundesamt in voorkomend geval de betrokken informatie mee. Het is evenwel algemeen bekend dat de daartoe verplichte instanties vooral in de tweede helft van 2015 hun informatieverplichtingen vaak niet hebben kunnen nakomen, zodat het

[REDACTED]

Bundesamt voor een aanzienlijk aantal personen die reeds asiel hebben aangevraagd, over geen gegevens beschikt.

- 18 Wanneer aan het Bundesamt informatie wordt meegedeeld, geschiedt dit in de regel kort nadat de asielverzoeker in het opvangcentrum is opgenomen. De mededeling gebeurt ofwel door overlegging van een kopie van het bewijs van de aanmelding als asielzoeker of van het bewijs van aankomst dan wel door mededeling van de persoonlijke gegevens van de asielzoeker (onder meer naam, voornaam, geboortedatum en -plaats, nationaliteit, geslacht, familiale status en godsdienst). Indien het Bundesamt louter persoonlijke gegevens ontvangt, wordt een kopie van het bewijs van de aanmelding als asielzoeker of van het bewijs van aankomst gewoonlijk bij het dossier gevoegd wanneer de asielzoeker zich persoonlijk bij het Bundesamt aanmeldt om een formele asielaanvraag in te dienen. Van wie en wanneer het Bundesamt informatie over de asielzoeker heeft ontvangen, kan uit het aan het Bundesamt overgelegde dossier niet worden afgeleid. Uit de stukken blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker op 14 januari 2016 en opnieuw op 6 februari 2016 het bewijs van aanmelding als asielzoeker van 8 oktober 2015 aan het Bundesamt heeft doen toekomen.
- 19 cc) §§ 14, lid 1, eerste volzin, en 23, lid 1, AsylG bepalen dat de asielzoeker zijn formeel asielverzoek – behoudens bepaalde uitzonderingen die in casu niet van toepassing zijn – enkel bij **[Or. 8]** het lokale kantoor van het Bundesamt en alleen persoonlijk kan indienen. Voor de indiening van een formeel asielverzoek geldt als voorwaarde dat de asielzoeker eerder in een opvangcentrum is opgenomen. In casu kon verzoeker pas ongeveer tien maanden nadat hij asiel had aangevraagd, een formeel asielverzoek indienen. Zoals het de verwijzende rechter uit verschillende andere bij hem aanhangige zaken bekend is, gaat het daarbij niet om een uitzondering. Voor asielzoekers die vanaf de tweede helft van 2015 in Duitsland asiel hebben aangevraagd, dient in elk geval meestal rekening te worden gehouden met een tijdvak van verschillende maanden tussen de eerste asielaanvraag en de indiening van een formeel asielverzoek, en verstrijkt daartussen soms zelfs meer dan een jaar. De asielzoekers kunnen de registratie van een formeel asielverzoek door het Bundesamt niet versnellen, aangezien een formeel asielverzoek – zoals reeds is gezegd – enkel tijdens een persoonlijk onderhoud bij het bevoegde lokale kantoor van het Bundesamt kan worden ingediend. § 23, lid 1, AsylG, preciseert weliswaar dat de asielzoeker onverwijld of binnen de gestelde termijn persoonlijk dient te verschijnen bij dat kantoor, maar het Bundesamt heeft wegens de sterke toename van het aantal asielzoekers [zie hieronder sub dd)] in de loop van 2015 steeds meer enkel nog formele asielverzoeken in ontvangst genomen na afspraak.
- 20 dd) De laattijdige registratie van formele asielverzoeken door het Bundesamt is te wijten aan de buitensporige stijging van het aantal naar Duitsland gekomen asielzoekers vanaf juli 2015: terwijl – met inbegrip van dubbelstellingen en personen die zijn doorgereisd – in de eerste helft van 2015 ongeveer 230 000 asielzoekers Duitsland zijn binnengekomen, bedroeg dit aantal in de tweede helft

van 2015 ongeveer 860 000 asielzoekers. In vergelijking daarmee zijn in Duitsland in 2014 ongeveer 173 000, in 2013 ongeveer 110 000, in 2012 ongeveer 65 000 en in 2011 ongeveer 46 000 asielaanvragen geregistreerd. Het Bundesamt heeft op de sterke stijging van het aantal in 2015 Duitsland binnengekomen asielzoekers gereageerd met tal van organisatorische en interne aanpassingen. Het aantal arbeidsposten werd van ongeveer 2 350 voltijdse banen (januari 2015) verhoogd tot ongeveer 9 750 voltijdse banen (december 2016); met name werd het aantal personen die de asielzoekers ondervragen en over hun asielaanvragen beslissen, verhoogd van 370 (januari 2015) tot 3 385 (december 2016). Ondanks deze maatregelen konden van de in 2015 – **[Or. 9]** met aftrek van dubbeltellingen en personen die zijn doorgereisd – ongeveer 890 000 naar Duitsland gekomen asielzoekers slechts ongeveer 440 000 nog in 2015 een formeel asielverzoek indienen. De laatste in 2015 aangekomen asielzoekers konden pas in oktober 2016 een formeel asielverzoek indienen. Inmiddels zou de achterstand bij de registratie van asielzoekers evenwel beëindigd zijn. In 2016 werden voor de periode van januari tot november ongeveer 305 000 nieuw aangekomen asielzoekers geregistreerd.

21 c) De supra onder b) vermelde bepalingen van het Duitse AsylG luiden als volgt:

„§ 1, lid 1, AsylG (uittreksel):

Deze wet geldt voor vreemdelingen die verzoeken om:

1. bescherming tegen politieke vervolging krachtens artikel 16a, lid 1, van het Grundgesetz, of
2. internationale bescherming krachtens richtlijn 2011/95/EU [...]; internationale bescherming volgens richtlijn 2011/95/EU omvat bescherming tegen vervolging krachtens het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (BGBl. 1953 II, blz. 559 en 560) en aanvullende bescherming krachtens de richtlijn; [...]

§ 5, lid 1, AsylG:

Over asielverzoeken beslist het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Bundesamt). Het Bundesamt is onder de bij deze wet gestelde voorwaarden ook bevoegd voor alle jegens vreemdelingen vast te stellen maatregelen en besluiten.

§ 13, lid 2, eerste alinea, AsylG:

Bij elk formeel asielverzoek wordt verzocht om erkenning van de status van persoon die aanspraak maakt op asiel alsook om internationale bescherming in de zin van § 1, lid 1, punt 2, van deze wet.

§ 14, lid 1, eerste volzin, AsylG:

■■■■■

Het formele asielverzoek dient te worden ingediend bij het lokale kantoor van het Bundesamt dat onder het voor het verblijf van de vreemdeling bevoegde opvangcentrum sorteert.

§ 18, lid 1, AsylG:

Een vreemdeling die bij een autoriteit die met de politiecontrole van het grensoverschrijdende verkeer (grensautoriteiten) belast is, asiel aanvraagt, dient onverwijld naar het bevoegde of – voor zover dit laatste niet bekend is – naar het dichtstbij gelegen opvangcentrum te worden overgebracht voor aanmelding als asielzoeker. **[Or. 10]**

§ 19, lid 1, AsylG:

Een vreemdeling die bij een vreemdelingendienst of bij de politie van een Land [deelstaat] asiel aanvraagt, dient in de gevallen van § 14, lid 1, onverwijld naar het bevoegde of – voor zover dit laatste niet bekend is – naar het dichtstbij gelegen opvangcentrum te worden overgebracht voor aanmelding als asielzoeker.

§ 20, lid 2, AsylG:

De autoriteiten die een vreemdeling doorsturen naar een opvangcentrum, brengen dit laatste onmiddellijk schriftelijk op de hoogte van deze doorverwijzing, van de asielaanvraag en van het feit dat de betrokkene naar behoren is geïnformeerd volgens lid 1, vierde volzin. Het opvangcentrum laat het onder hem sorterende lokale kantoor van het Bundesamt onverwijld – uiterlijk een week nadat het de in de eerste volzin vermelde mededeling heeft ontvangen – weten of de vreemdeling in het opvangcentrum is opgenomen en legt de in de eerste volzin vermelde mededeling over aan dit kantoor.

§ 22, lid 3, AsylG (uittreksel):

De vreemdeling is gehouden zijn doorverwijzing naar het volgens lid 1, tweede volzin, of lid 2, voor hem aangewezen opvangcentrum onverwijld of op het hem door het opvangcentrum meegedeelde tijdstip uit te voeren. [...] § 20, lid 1, vierde volzin, en lid 2, gelden mutatis mutandis.

§ 23 AsylG (uittreksel):

(1) De vreemdeling die in een opvangcentrum is opgenomen, is gehouden zich onverwijld of op het hem door het opvangcentrum meegedeelde tijdstip persoonlijk bij het lokale kantoor van het Bundesamt aan te melden om er zijn asielverzoek in te dienen.

(2) [...] Het opvangcentrum laat het onder hem sorterende lokale kantoor van het Bundesamt onverwijld weten dat de vreemdeling in het opvangcentrum is

opgenomen en dat het hem de in de derde volzin vermelde informatie heeft verstrekt.

§ 63a, lid 1, AsylG (tot 4 februari 2016):

Aan een vreemdeling die om asiel verzoekt maar nog geen asielaanvraag heeft ingediend, wordt onverwijld een bewijs van zijn aanmelding als asielzoeker afgegeven. Dit document bevat zijn persoonsgegevens en daarop wordt tevens zijn foto aangebracht, alsook de vermelding van het opvangcentrum waarnaar de vreemdeling zich onmiddellijk dient te begeven voor het indienen van een asielaanvraag.

§ 63a, lid 1, eerste en tweede volzin, AsylG (vanaf 5 februari 2016, uittreksel):

(1) Aan een vreemdeling die om asiel verzoekt en die heeft voldaan aan de bij het AsylGesetz of het Aufenthaltsgesetz (verblijfwet) opgelegde identificatieverplichting bij wege van de optekening van antropomorfe gegevens, maar die nog geen asielaanvraag heeft ingediend, wordt onverwijld een bewijs van zijn aanmelding als asielzoeker (Ankunftsachweis) (bewijs van aankomst) afgegeven. Dit document bevat de hierna volgende duidelijk aangebrachte gegevens: [...] (opsomming van punt 1 tot en met punt 21.) **[Or. 11]**

- 22 2. De aan het Hof betreffende de uitlegging van verordening nr. 604/2013 voorgelegde vragen zijn beslissend voor de afdoening van de zaak.
- 23 Volgens de bevoegdheidscriteria van artikel 8 en volgende van verordening nr. 604/2013 is Italië verantwoordelijk voor de asielprocedure van verzoeker. Bij gebreke van voorrangscriteria volgt dit uit artikel 13, lid 1, eerste volzin, van verordening nr. 604/2013. Volgens deze bepaling berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarvan de grens door de verzoeker op illegale wijze via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, is overschreden. Gelet op zijn geloofwaardige verklaringen en op de Eurodac-treffer van categorie 2 voor Italië, is de verwijzende rechter ervan overtuigd dat verzoeker begin september 2015 vanuit Libië over de Middellandse Zee naar Italië is gekomen. Deze grensoverschrijding gebeurde illegaal, aangezien verzoeker zelf heeft aangegeven dat hij niet over een verblijfstitel of over een visum beschikte. Verzoeker heeft tevens overeenkomstig de voorwaarden van artikel 13, lid 1, tweede volzin, van verordening nr. 604/2013

[OMISSIS]

- 24 binnen een termijn van 12 maanden na de datum waarop zijn illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden, namelijk – naargelang het antwoord op de vijfde vraag – uiterlijk op 22 juli 2016, een verzoek om internationale bescherming ingediend bij een lidstaat (in casu: Duitsland). Voor zover bij gebreke van beantwoording door de Italiaanse autoriteiten van het overnameverzoek van het Bundesamt volgens artikel 22, lid 7, van verordening

■■■■■

nr. 604/2013 ervan dient te worden uitgegaan dat die autoriteiten dat overnameverzoek hebben aanvaard, zou Italië volgens artikel 18, lid 1, onder a), van verordening nr. 604/2013 gehouden zijn verzoeker op te nemen.

25 Artikel 3, lid 2, tweede alinea, van verordening nr. 604/2013 staat niet eraan in de weg dat verzoeker aan Italië wordt overgedragen. Deze bepaling preciseert dat, indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [Or. 12], de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de criteria van artikel 8 en volgende van verordening nr. 604/2013 blijft onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Volgens vaste rechtspraak van deze kamer lopen asielzoekers, die – zoals verzoeker – in Italië nog geen formeel asielverzoek hebben ingediend, in geval van hun overdracht aan Italië geen gevaar aldaar wegens systeemfouten van de asielprocedure of wegens de gebrekkige opvangvoorzieningen te worden geconfronteerd met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

[OMISSIS]

26 Alsdan dient het betwiste besluit als rechtmatig te worden beschouwd en moet het beroep worden verworpen.

27 Dat is niet het geval wanneer de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag volgens artikel 22, lid 1, derde alinea, van verordening nr. 604/2013 wegens het verstrijken van de termijn voor de indiening van het overnameverzoek zou zijn overgegaan op verweerster en verzoeker zich op die overgang van de verantwoordelijkheid kan beroepen. In dat geval dient het bestreden besluit nietig te worden verklaard en moet verweerster het formele asielverzoek van verzoeker afdoen. Met betrekking tot de vraag of het prejudiciële verzoek dienaangaande doorslaggevend is, kan met name het hierna volgende worden overwogen.

28 a) De eerste, de tweede en de derde vraag strekken ertoe verduidelijking te verkrijgen over de vraag of – en in voorkomend geval onder welke voorwaarden – een asielzoeker zich kan beroepen op de overgang van de verantwoordelijkheid naar de verzoekende staat als gevolg van het verstrijken van de termijn voor de indiening van het overnameverzoek (artikel 21, lid 1, derde alinea, van verordening nr. 604/2013). Indien de verzoeker zich niet daarop kan beroepen, kan zijn beroep in beginsel niet slagen. Indien hij wel kan aanvoeren dat de termijn is verstreken en hij zich bijgevolg op de daaruit voortvloeiende overgang van de verantwoordelijkheid kan beroepen, dient zijn beroep te worden

toegewezen indien uit het verdere onderzoek blijkt dat de termijn voor de indiening van het overnameverzoek daadwerkelijk was verstreken.

- 29 b) De vierde en de vijfde vraag strekken ertoe verduidelijking te verkrijgen over de vraag vanaf welk tijdstip de termijn voor de indiening van het overnameverzoek begint te lopen. Bij de beantwoording daarvan kunnen twee fasen worden onderscheiden: **[Or. 13]**
- 30 aa) De vierde vraag betreft de onderlinge verhouding tussen de termijn van twee maanden van artikel 21, lid 1, tweede alinea, van verordening nr. 604/2013 en de termijn van drie maanden van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van deze verordening. Daarbij dient te worden uitgemaakt of beide termijnen los van elkaar bestaan dan wel of de termijn van drie maanden van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013 het tijds kader van de termijn van twee maanden van artikel 21, lid 1, tweede alinea, van deze verordening beperkend aangeeft. Indien beide termijnen autonoom gelden, dan heeft het Bundesamt de termijn voor de indiening van het overnameverzoek nageleefd, ongeacht het antwoord op de vijfde vraag, aangezien deze instantie het overnameverzoek heeft ingediend op de dag waarop het de Eurodac-treffer heeft ontvangen. Indien de termijn van drie maanden van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van deze verordening evenwel als temporeel kader voor de termijn van twee maanden van artikel 21, lid 1, tweede alinea, van deze verordening geldt, dan is de termijn voor de indiening van het overnameverzoek mogelijk overschreden, afhankelijk van de wijze waarop het Hof de vijfde vraag beantwoordt.
- 31 bb) De vijfde vraag betreft de aanvang van de termijn van drie maanden van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013. Volgens deze bepaling begint die termijn te lopen vanaf de datum van de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, van verordening nr. 604/2013. Artikel 20, lid 2, eerste volzin, van verordening nr. 604/2013 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Of – en in voorkomend geval vanaf welk tijdstip – die voorwaarden in casu werden vervuld, maakt het voorwerp uit van de subvragen a) tot en met c). Daarbij gaat het vooral om de vraag of het bewijs betreffende de aanmelding als asielzoeker een formulier of een proces-verbaal in de zin van artikel 20, lid 2, van verordening nr. 604/2013 is.
- 32 In de onderhavige zaak komen als begindatum van de termijn van drie maanden drie tijdstippen in aanmerking: het tijdstip waarop het bewijs van aanmelding als asielzoeker werd afgegeven door de betrokken autoriteiten (in casu 14 september 2015), het tijdstip waarop het Bundesamt het origineel of een kopie van het bewijs van aanmelding als asielzoeker heeft ontvangen of de wezenlijke inhoud daarvan aan deze instantie werd meegedeeld (in casu: uiterlijk op 14 januari 2016), of het tijdstip waarop het proces-verbaal van een formeel asielverzoek werd opgesteld

██████████

(in casu: 22 juli 2016). Indien de termijn pas op 22 juli 2016 een aanvang heeft genomen, dan heeft Bundesamt met het op 19 augustus 2016 ingediende overnameverzoek de termijn van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013 zelfs dan geëerbiedigd indien de termijn van twee maanden van artikel 21, lid 1, tweede alinea, van verordening nr. 604/2013 **[Or. 14]** ten laatste verstrijkt bij het verstrijken van de termijn van drie maanden van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van deze verordening (zie vraag 4). Indien de termijn echter reeds op 14 september 2015 of op 14 januari 2016 is beginnen lopen, is het overnameverzoek tardief ingediend.

- 33 De vierde en de vijfde vraag zijn relevant en worden voorgelegd ongeacht de antwoorden die op de eerste tot en met de derde vraag worden gegeven, aangezien ook de beantwoording van de achtste vraag daarvan kan afhangen.
- 34 c) Ingeval uit de antwoorden op de eerste tot en met de vijfde vraag volgt dat de asielverzoeker zich niet op de overschrijding van de termijn voor de indiening van het overnameverzoek en op de daarmee gepaard gaande overgang van de verantwoordelijkheid kan beroepen en/of deze termijn in casu werd geëerbiedigd, dan rijst de vraag of – en in voorkomend geval vanaf wanneer – vertragingen tussen enerzijds de eerste asielaanvraag dan wel de eerste afgifte van een als bewijs geldend document betreffende de aanmelding als asielzoeker en anderzijds de indiening van een overnameverzoek kunnen leiden tot de overgang van de verantwoordelijkheid naar de verzoekende lidstaat overeenkomstig artikel 21, lid 1, derde alinea, van verordening nr. 604/2013 dan wel de verzoekende lidstaat ertoe kunnen verplichten, gebruik te maken van zijn evocatierecht volgens artikel 17, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013. Ter beslechting van deze kwestie, die ongeacht het antwoord van het Hof tot de toewijzing van het beroep kan leiden, worden de zesde en de zevende vraag gesteld.
- 35 d) Ten slotte rijst in casu de vraag of een overnameverzoek waarin de verzoekende lidstaat de aangezochte lidstaat niet alle voor de beslissing over de verantwoordelijkheid vereiste inlichtingen meedeelt, de termijn van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013 eerbiedigt dan wel of een dergelijk verzoek „ongeldig” is. Met betrekking tot deze vraag dient erop te worden gewezen dat het Bundesamt de aangezochte lidstaat in zijn overnameverzoek van 19 augustus 2016 enkel heeft meegedeeld dat verzoeker op 12 september 2015 Duitsland is binnengekomen en dat hij op 22 juli 2016 een formeel asielverzoek heeft ingediend. Dat verzoeker reeds op 14 september 2015 asiel had aangevraagd en hem op diezelfde dag een bewijs van aanmelding als bezoeker is afgegeven, heeft het Bundesamt – zoals in tal van soortgelijke gevallen – niet meegedeeld aan de aangezochte lidstaat. Ter beslechting van deze kwestie, die ongeacht het antwoord van het Hof tot de toewijzing van het beroep kan leiden, wordt de achtste vraag gesteld. **[Or. 15]**
- 36 3. De verwijzende rechter verzoekt het Hof deze prejudiciële verwijzing te behandelen volgens de versnelde procedure van artikel 105, lid 1, van het

Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie, aangezien de aard van de zaak de behandeling ervan binnen korte termijnen vereist.

- 37 De onderhavige procedure kan naar het oordeel van de verwijzende rechter leiden tot de schorsing van een groot aantal Dublin-beslissingen en daardoor ook tot een aanzienlijke vertraging van de beslissingen over tal van asielaanvragen. Volgens de verwijzende rechter kunnen de aan het Hof voorgelegde vragen ter uitlegging van verordening nr. 604/2013 van belang zijn voor het overgrote merendeel van de door het Bundesamt reeds besliste en op korte termijn nog te beslissen Dublin-gevallen. Daarbij dient te worden vermeld dat het Bundesamt thans elke maand ongeveer 5 000 overname- en terugnameverzoeken doet toekomen aan andere lidstaten.

[OMISSIS]

- 38 Bij de tiende kamer van de verwijzende rechterlijke instantie waren op 20 december 2016 ongeveer 40 spoedberoepen tegen Dublin-beslissingen van het Bundesamt aanhangig. Op basis van een eerste onderzoek kon worden vastgesteld dat de termijn voor de indiening van het overname-/terugnameverzoek slechts in twee van deze zaken rechtens werd geëerbiedigd. Dit stemt overeen met de benadering van vele gereputeerde auteurs volgens wie, wanneer het tijdstip van de afgifte van het bewijs betreffende de aanmelding als asielzoeker als begindatum van de termijn voor de indiening van het overnameverzoek wordt gehanteerd, „thans (stand van zaken februari 2016) in Duitsland elk overnameverzoek is verjaard”.

[OMISSIS]

- 39 Gelet op de juridische onzekerheid dienaangaande wordt het desbetreffende verzoek van verzoekers om voor gevallen waarin moet worden aangenomen dat de termijn voor de indiening van het overname-/terugnameverzoek is verstreken, opschortende werking aan het beroep te verlenen wat de door het Bundesamt gelaste verwijdering van het grondgebied betreft, door de verwijzende rechter toegewezen **[Or. 16]**. Volgens de verwijzende rechter moet ervan worden uitgegaan dat ook andere gerechten daartoe zullen overgaan, temeer daar verschillende gerechten in het verleden in vergelijkbare gevallen reeds opschortende werking hebben gelast.

[OMISSIS]

- 40 Het op grond van de voorgaande overwegingen te verwachten uitstel met betrekking tot de beslissing over een aanzienlijk aantal asielaanvragen, gaat in tegen de opzet die aan verordening nr. 604/2013 ten grondslag ligt, namelijk te waarborgen dat verzoeken om internationale bescherming snel worden behandeld (zie overweging 5). De verwijzende rechter gaat ervan uit dat een volgens de gewone bepalingen verlopende prejudiciële procedure ongeveer 12 tot 18 maanden zou duren. Verzoeker wacht reeds sinds 14 september 2015 – dus al

██████████

15 maanden – op een beslissing over zijn formeel asielverzoek. Zonder de versnelde procedure worden dat dus minstens 27 tot 33 maanden, alleen al om de verantwoordelijke lidstaat vast te stellen. Vele andere asielzoekers bevinden zich, zoals reeds is gezegd, in een soortgelijke situatie. Bij een versnelde procedure kan de termijn waarbinnen over die asielaanvragen wordt beslist, beduidend worden verkort.

41 4. De Aanbevelingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie aan de nationale rechterlijke instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedures (PB C 338, blz. 1) geven in punt 42 ervan aan dat de verwijzende rechterlijke instantie – waar mogelijk – op beknopte wijze weer dient te geven hoe de gestelde vragen naar haar oordeel moeten worden beantwoord, wanneer deze instantie – zoals in casu – een verzoek om behandeling via de versnelde procedure indient.

42 a) De eerste vraag dient volgens de verwijzende rechter overeenkomstig de beslissingen van het Hof in de zaken C-63/15 (Ghezelbash) en C-155/15 (Karim) bevestigend te worden beantwoord. In deze arresten heeft het Hof gepreciseerd dat artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 ervan, de asielzoeker een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit biedt, dat met name betrekking kan hebben op de toepassing van deze verordening en dat bijgevolg ertoe kan leiden **[Or. 17]** dat de verantwoordelijkheid van een lidstaat in twijfel wordt getrokken, zelfs indien er geen sprake is van gebreken in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat. Derhalve moet de rechter waarbij een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit is ingesteld, zich ervan vergewissen dat het betwiste overdrachtsbesluit is genomen na een juiste toepassing van de in die verordening vastgelegde procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat.

Zie arresten van 7 juni 2016 – C-63/15 (Ghezelbash) –, EU:C:2016:409, punt 40, C-155/15 (Karim), EU:C:2016:410, punten 22 en 26.

43 Aangezien voor de juiste toepassing van de vastgelegde procedure ook de eerbiediging van termijnen vereist is, gelden die overwegingen van het Hof ook voor de indiening van een overnameverzoek.

[OMISSIS]

44 Mogelijkerwijs overweegt het Hof niettemin om de eerste vraag ontkennend te beantwoorden op grond dat de toepassing van de hierboven weergegeven overwegingen van het Hof op de termijnen voor de indiening van het overname-/terugnameverzoek indruist tegen de door verordening (EG) 343/2003 en verordening (EU) nr. 604/2013 (eveneens) nagestreefde doelstelling van voorkoming van „forum shopping”.

– Zie arresten van 10 december 2013 – C-394/12 (Abdullahi) –, EU:C:2013:813, punt 53, en 7 juni 2016 – C-63/15 (Ghezelbash) –, EU:C:2016:409, punt 54 –

- 45 Met betrekking tot de bevoegdheidscriteria van hoofdstuk III van verordening nr. 604/2013 heeft het Hof verklaard dat geen gevaar voor „forum shopping” kan bestaan, **[Or. 18]** aangezien de vaststelling van de verantwoordelijkheid van een lidstaat voor de behandeling van een asielverzoek niet geschiedt naargelang het de verzoeker het beste schikt.

Zie arrest van 7 juni 2016 – C-63/15 (Ghezelbash), EU:C:2016:409, punt 54.

- 46 Dit geldt evenwel niet voor het verstrijken van de termijn die is vastgesteld voor de indiening van het overname-/terugnameverzoek. Of een asielverzoeker de voor de behandeling van zijn asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat verlaat en naar welke lidstaat hij zich van daaruit begeeft, hangt alleen van hem af. Dergelijke gedragingen worden minstens indirect beloond – en wordt bijgevolg de „forum shopping”-begunstiging verleend – wanneer de asielzoeker zich kan beroepen op het verstrijken van de termijn voor de indiening van het overname-/terugnameverzoek, aangezien zijn kansen op een (voorlopig) verblijf in de andere lidstaat daardoor op significante wijze verhogen. Dat geldt inzonderheid voor in de gerechtelijke praktijk vaak vastgestelde gevallen waarin asielzoekers zich achtereenvolgens naar verschillende andere lidstaten of meermaals naar dezelfde andere lidstaat begeven.

[OMISSIS]

- 47 b) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, dient volgens de verwijzende rechter de tweede vraag overeenkomstig de beslissingen van het Hof in de zaken C-63/15 (Ghezelbash) en C-155/15 (Karim) eveneens bevestigend te worden beantwoord. Volgens deze arresten moet de rechter bij wie een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit is ingesteld, zich ervan vergewissen dat het betwiste overdrachtsbesluit is genomen na een juiste toepassing van de in de verordening vastgelegde procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, los van de vraag of de aangezochte lidstaat nog steeds bereid is de asielzoeker op te nemen.
- 48 c) De derde vraag dient in elk geval bevestigend te worden beantwoord indien de verzoekende lidstaat de aangezochte lidstaat naar behoren op de hoogte heeft gebracht van de voor de beoordeling van de verantwoordelijkheid wezenlijke omstandigheden van de zaak en de termijn voor de beantwoording van het overnameverzoek (artikel 22, leden 1 en 6, van verordening nr. 604/2013) is verstreken. In dat geval kan niet worden ingezien op welke rechtsgrondslag de aangezochte lidstaat zich zou kunnen beroepen om zijn instemming te herroepen. **[Or. 19]**

49 d) De vierde vraag dient wellicht aldus te worden beantwoord dat de termijn van twee maanden van artikel 21, lid 1, tweede alinea, van verordening nr. 604/2013 wordt afgebakend door de termijn van drie maanden van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van deze verordening. Dat deze bepalingen met betrekking tot de aanvang van de termijn verschillende tijdstippen hanteren (de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, van verordening nr. 604/2013 respectievelijk de ontvangst van de Eurodac-treffer), staat niet daaraan in de weg. Artikel 21, lid 1, tweede alinea, van verordening nr. 604/2013 heeft immers als opzet en doel, de voor de indiening van het overnameverzoek normalerwijs geldende termijn van drie maanden wegens het duidelijke bewijs in de vorm van een Eurodac-treffer te verkorten tot twee maanden.

[OMISSIS]

50 Daartegen zou worden ingegaan indien de autoriteiten van de lidstaten de mogelijkheid zou worden gelaten om via het uitstellen van het Eurodac-verzoek de termijn voor de indiening van het overnameverzoek te verlengen.

51 e) De vijfde vraag dient volgens de verwijzende rechter aldus te worden beantwoord dat een verzoek om internationale bescherming reeds moet worden geacht te zijn ingediend op het tijdstip van de eerste afgifte van het als bewijs geldende document betreffende de aanmelding als asielzoeker in de zin van artikel 20, lid 2, van verordening nr. 604/2013.

[OMISSIS]

52 aa) Subvraag a) dient volgens de verwijzende rechter aldus te worden beantwoord dat het als bewijs geldende document betreffende de aanmelding als asielzoeker een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal in de zin van artikel 20, lid 2, eerste volzin, van verordening nr. 604/2013 betreft. Dat het om een schriftelijk opgesteld stuk moet gaan, is volgens deze bepaling vooral noodzakelijk voor bewijsdoeleinden, teneinde de beweringen van asielzoekers dat zij **[Or. 20]** in een bepaalde lidstaat geen asielaanvraag hebben ingediend, te kunnen weerleggen.

[OMISSIS]

53 Het document betreffende de aanmelding als asielzoeker voldoet aan deze voorwaarden. Gelet op de daarin opgenomen gegevens is dit stuk geschikt om te gelden als het bewijs dat de verzoeker in Duitsland om internationale bescherming heeft verzocht.

54 Artikel 6 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (PB 2013, L 180, blz. 60) (zogenoemde „procedurerichtlijn”) kan, ongeacht de vaststelling dat richtlijnen in beginsel niet rechtstreeks toepasbaar zijn, alleen al daarom niet

(aanvullend) ter beantwoording van de voorgelegde vragen worden toegepast, omdat artikel 20, lid 2, eerste volzin, van verordening nr. 604/2013 als zodanig met betrekking tot de Dublin-procedure in een eigen, zelfstandige regeling voorziet. Artikel 6, lid 4, van richtlijn 2013/32 is overigens in overwegend dezelfde bewoordingen gesteld als artikel 20, lid 2, eerste volzin, van verordening nr. 604/2013.

- 55 bb) Subvraag b) dient volgens de verwijzende rechter aldus te worden beantwoord dat met de „bevoegde autoriteiten” de autoriteiten worden bedoeld die bevoegd zijn om het betrokken formulier te ontvangen of het proces-verbaal op te stellen. Dat blijkt uit artikel 20, lid 2, eerste volzin, van verordening nr. 604/2013: het proces-verbaal – in casu het document betreffende de aanmelding als asielzoeker – heeft reeds bewijswaarde zodra het door de voor de opstelling van het proces-verbaal bevoegde autoriteiten wordt afgegeven. Daaraan wordt niet afgedaan door de vaststelling dat een formeel asielverzoek volgens deze benadering reeds geacht wordt te zijn ingediend op een tijdstip waarop de voor de beslissing over de asielaanvraag bevoegde autoriteiten daarvan nog niet op de hoogte zijn. Uit verordening nr. 604/2013 kan niet worden afgeleid dat artikel 20, lid 2, eerste volzin, strekt tot bescherming van gegevensuitwisselingen tussen de autoriteiten van een lidstaat. Indien een lidstaat de verantwoordelijkheid betreffende asielverzoeken tussen verschillende autoriteiten verdeelt, staat het ook aan deze lidstaat om de informatie-uitwisseling tussen deze autoriteiten te verzekeren. **[Or. 21]**
- 56 cc) Subvraag c) is enkel relevant wanneer subvraag b) aldus moet worden beantwoord dat de „bevoegde autoriteiten” de autoriteiten zijn die bevoegd zijn om te beslissen over het formele asielverzoek. In dat geval dient subvraag c) aldus te worden beantwoord dat de bevoegde autoriteiten ook dan moeten worden geacht een proces-verbaal te hebben ontvangen wanneer de wezenlijke inhoud van dat proces-verbaal aan hen is meegedeeld, aangezien zij in dat geval over de voor de uitvoering van hun taken vereiste inlichtingen beschikken.
- 57 Bij de beantwoording van de vierde vraag en van subvragen a) tot en met c) bij deze vraag dient tevens rekening ermee te worden gehouden dat de termijnregeling van artikel 21, lid 1, eerste en tweede alinea, van verordening nr. 604/2013 in de praktijk bijna geen nuttig effect zou hebben wanneer de autoriteiten van de lidstaten de begindatum van deze termijn zouden kunnen beïnvloeden door te aarzelen bij de registratie van formele asielverzoeken.
- 58 De verwijzende rechter is zich ervan bewust dat het Bundesamt wegens de supra sub punt 1, b), dd), vermelde verhoging van het aantal asielaanvragen in de tweede helft van 2015 voor lange tijd om objectieve redenen mogelijksterwijs niet voor alle daarvoor in aanmerking komende asielzoekers een overname- of terugnameverzoek heeft kunnen indienen binnen de bij artikel 21, lid 1, eerste en tweede alinea, van verordening nr. 604/2013 gestelde termijn. De verwijzende rechter kan evenwel geen bepaling aan verordening nr. 604/2013 ontleen op

██████████

basis waarvan hij dergelijke omstandigheden in aanmerking kan nemen om bijvoorbeeld de door de nationale autoriteiten na te leven termijn voorlopig te verlengen.

- 59 f) De zesde vraag dient volgens de verwijzende rechter op basis van de arresten van het Hof in de zaken C-411/10 en C-493/10 (N.S. e.a.) en C-4/11 (Puid) aldus te worden beantwoord dat verdragingen tussen het tijdstip waarop voor de eerste maal een asielverzoek bij een lidstaat wordt ingediend dan wel de eerste afgifte van een certificaat betreffende de aanmelding als asielzoeker en de indiening van een overnameverzoek, de verzoekende lidstaat ertoe kunnen verplichten om gebruik te maken van zijn evocatierecht volgens artikel 17, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013, wanneer de indiening van het overnameverzoek onredelijk lang duurt.

Zie arresten van 21 december 2011 – C-411/10 en C-493/10 (N.S. e.a.), EU:C:2011:865, punt 108, en 14 november 2013 – C-4/11 (Puid), EU:C:2013:740, punt 35. [Or. 22]

- 60 Dat dient altijd zo te zijn, aangezien de vraag of de procedure voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat al dan niet reeds is ingeleid, dienaangaande irrelevant is.

- 61 g) De zevende vraag dient volgens de verwijzende rechter aldus te worden beantwoord dat de verzoekende lidstaat de indiening van het overnameverzoek op onredelijke wijze uitstelt indien hij dat verzoek niet heeft ingediend binnen het jaar vanaf het tijdstip waarop de asielzoeker voor het eerst asiel heeft aangevraagd bij de autoriteiten van de verzoekende lidstaat. Omwille van de rechtszekerheid en praktische uitvoerbaarheid kan dit tijdvak, na het verstrijken waarvan de indiening van het overnameverzoek moet worden geacht onredelijk te zijn vertraagd, niet op basis van de omstandigheden van het specifieke geval worden bepaald. Voor de inaanmerkingneming van de periode van een jaar verwijst de onderhavige rechter naar de maximale duur van een overnameprocedure van elf maanden, die voortvloeit uit de som van drie maanden voor de indiening van het overnameverzoek (artikel 21, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013), twee maanden voor het antwoord van de lidstaat die om overname wordt verzocht (artikel 22, lid 1, van verordening nr. 604/2013), en zes maanden voor de overdracht (artikel 29, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013). In de rechtsleer wordt evenwel ook over kortere perioden gediscussieerd.

[OMISSIS]

- 62 h) De achtste vraag dient volgens de verwijzende rechter aldus te worden beantwoord dat een overnameverzoek waarin de lidstaat die om overname verzoekt, enkel melding maakt van de datum van aankomst van de asielzoeker in de verzoekende lidstaat en van de datum waarop hij een formeel asielverzoek heeft ingediend, doch niet van de datum waarop hij voor het eerst asiel heeft

aangevraagd of van de datum waarop de eerste afgifte van een document betreffende de aanmelding als asielzoeker is verricht, de termijn van artikel 21, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 604/2013 eerbiedigt. Daartoe moeten de aan de aangezochte lidstaat in het overnameverzoek overgelegde gegevens evenwel juist en volledig zijn, zodat deze laatste lidstaat kan nagaan of hij verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

[OMISSIS] **[Or. 23]**

- 63 Daarvoor dient ook te worden onderzocht of de verantwoordelijkheid op de verzoekende lidstaat is overgegaan wegens de niet-naleving van termijnen. Volgens de verwijzende rechter verdient het weliswaar de voorkeur dat het Bundesamt in gevallen zoals het onderhavige ook de datum van de eerste asielaanvraag of de datum van de eerste afgifte van een document betreffende de aanmelding als asielzoeker meedeelt, teneinde eventuele verzoeken om aanvullende informatie van de aangezochte staat te vermijden, maar het Bundesamt heeft hoe dan ook de datum van de eerste aankomst in Duitsland vermeld. Dankzij deze vermelding is het voor de aangezochte lidstaat duidelijk dat tussen de binnenkomst van de betrokkene in Duitsland en de indiening van een formeel asielverzoek behoorlijk wat tijd is verlopen. Dit biedt de aangezochte lidstaat de gelegenheid om extra informatie te vragen teneinde te kunnen bepalen of al dan niet sprake is van een overgang van de verantwoordelijkheid. Uit andere zaken die op dit gebied bij hem aanhangig zijn, is de verwijzende rechter ermee bekend dat een aantal lidstaten in soortgelijke gevallen desbetreffende verzoeken om aanvullende informatie overleggen.

[OMISSIS]